

У Х В А Л А
ТРЕТЬОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Платова Сергія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення

м. К и ї в
22 травня 2018 року
№ 172-3(II)/2018

Справа № 3-206/2018 (2286/18)

Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Касмініна Олександра Володимировича – головуючого,
Городовенка Віктора Валентиновича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Платова Сергія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення.

Заслухавши суддю-доповідача Городовенка В.В. та дослідивши матеріали справи, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Платов С.М. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 55, частині першій статті 64 Конституції України (конституційність) положення частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – Кодекс), згідно з яким, зокрема, постанова апеляційного суду є остаточною й оскарженню не підлягає.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що застосування оспорюваного положення Кодексу в остаточному судовому рішенні у його справі – постанові апеляційного суду міста Києва від 16 лютого 2018 року – обмежує його право на касаційне оскарження рішення суду апеляційної інстанції, є невиправданим та суперечить „принципам верховенства права“. Обґрунтовуючи таку позицію, автор клопотання вказує, що право на судовий захист включає можливість оскарження судових рішень у касаційному порядку і законодавче обмеження цієї можливості є виправданим лише у справах про „незначні адміністративні правопорушення“. Платов С.М. вважає, що у його справі таке оскарження має бути забезпечене, оскільки накладене на нього судами адміністративне стягнення за ступенем суворості співмірне із встановленим Кримінальним кодексом України покаранням, зокрема штрафом. На його думку, унеможлививши касаційне оскарження судового рішення у подібних справах, законодавець допустив непропорційність між поставленою метою та вжитими для її досягнення заходами. Автор клопотання стверджує, що положення частини десятої статті 294 Кодексу не забезпечує прав на доступ до суду, на справедливий судовий розгляд, має дискримінаційний характер, а також порушує принцип законності як складову принципу верховенства права, передбаченого частиною першою статті 8 Конституції України.

На обґрунтування своєї позиції Платов С.М. посилається на положення статті 1, частини другої статті 3, частини другої статті 19, пункту 14 частини першої статті 92, пункту 8 частини другої статті 129

(у конституційній скарзі наведено як чинну, так і попередню редакцію цієї норми) Конституції України, статті 8 Загальної декларації прав людини 1948 року, статті 2 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року, статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, статті 2 Протоколу № 7 до цієї конвенції, позиції Європейського суду з прав людини, а також долучає до конституційної скарги копії судових рішень у його справі, а саме постанов Дніпровського районного суду міста Києва від 7 грудня 2017 року й апеляційного суду міста Києва від 16 лютого 2018 року.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститись обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, зокрема, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу повинен навести аргументи, які підтверджували б порушення його конституційних прав оспорюваним законом України (його окремими положеннями).

Суб'єкт права на конституційну скаргу, аргументуючи твердження щодо неконституційності положення частини десятої статті 294 Кодексу, цитує ряд норм Конституції України, у тому числі її пункт 8 частини третьої статті 129 у редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін

до Конституції України (щодо правосуддя)“ від 2 червня 2016 року № 1401–VIII, що не може вважатися обґрунтуванням таких тверджень. Посилання Платова С.М. на відповідні статті правозахисних міжнародних актів та позиції Європейського суду з прав людини також не є аргументами щодо неконституційності оспорюваного положення, оскільки з їх аналізу не випливає, що для забезпечення ефективного поновлення в правах та права доступу до суду обов'язковою є наявність за законом можливості касаційного оскарження судового рішення у всіх категоріях справ про адміністративні правопорушення. Згідно з пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України однією з основних засад судочинства є забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення. Таким чином, на конституційному рівні встановлено обов'язковість апеляційного перегляду справи, а випадки необхідності у касаційному оскарженні судового рішення визначаються законом.

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що Платов С.М. фактично висловлює незгоду з судовими рішеннями у його справі та із законодавчим регулюванням питань касаційного оскарження постанов у справах про адміністративні правопорушення загалом, що не є обґрунтуванням неконституційності положення частини десятої статті 294 Кодексу.

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту

Конституційного Суду України, Третя колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Платова Сергія Михайловича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення частини десятої статті 294 Кодексу України про адміністративні правопорушення на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Третьої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Городовенко В.В.

Касмінін О.В.

Лемак В.В.